

vilde virke i høi Grad hemmende og generende, naar Lærerinderne ikke kunde blive ansatte paa Villkaar, der nogenlunde stemmede overeens med Lærernes. Dette er min Betragtning af Sagen, det er ikke af Hensyn til Lærerinderne, at jeg stiller mig, som jeg her gjør, med Hensyn til fast Ansættelse og Pensionering af dem, og jeg vil heller ikke troe, at det er af Hensyn til Lærerne, at de Herrer stille deres Forslag om at forkaste den faste Ansættelse af Lærerinderne; men jeg mener derimod, at det af Hensyn til, hvor det paa sine Steder er ønskeligt at faae en virkelig Beslutning sat igjennem om, at Lærerinderne skulle ansættes, i og for sig er et Hjælpemiddel dertil, at Reglerne om fast Ansættelse o. s. v. for Lærerinderne ere tilstede. Derfor holder jeg derpaa og mener, at Communerne ere vel tjente med at faae den faste Ansættelse foreskrevet i Loven. Hvad fremdeles Pension angaaer, da er det ogsaa min Mening, at Communerne ville være bedre tjente med, at Pension sættes ind i Loven, medmindre man samtidigt vil ophæve Pensionen for Lærerne. Ja, dersom man vil det, saa gjør det, mine Herrer, og lad der saa blive disponeret over Skolefonden og alle dens Midler, der nu staae til Raadighed for Pensionering baade af Lærere og Lærerinder; men dertil foreligger der ikke noget Forslag. Dersom vi ikke pensionere Lærerinderne, men derimod endnu lade Lærerne staae pensionsberettigede, saa vilde Følgen ene og alene være, at Skolefondens Midler kun kom Lærerne til Gode, hvorimod Lærerinderne falde tilbage paa Communerne, og dette er ikke i Communerens Interesse. Communerne ville dog alligevel paa en eller anden Maade sørge for deres affledigede Lærerinder i deres Alderdom, og altsaa gjør man ikke Andet end at tjene en Interesse, som ikke er Communens, ved at forkaste Pensionering. Med Hensyn til det Forslag, det ærede Udvalg har stillet under Nr. 14 om en Forandring i Udtrykket for Pensionering, og som jeg iøvrigt ogsaa troer er i Overensstemmelse med den ærede Ministers Ønske, da har jeg ikke det Mindste imod, at denne Version bruges istedetfor den af mig indsatte. Den anden var noget omstændelig; jeg troer ikke, at den her foreslaaede er meget tydeligere; men i hvert Tilfælde har jeg ikke

det Mindste imod Forslaget og agter altsaa at stemme derfor.

Hvad derimod Forslagene under Nr. 12 og 13 angaaer, da maa jeg oprigtigt tilstaae, at, skjøndt jeg ikke i Realiteten kan have saa overordentlig Meget imod dem, saa seer jeg i disse Forslag igjen slet ikke Andet end et Ønske om at sikkre Lærerne ligeoverfor Lærerinderne og ligeoverfor Communerne, og et Udtryk for, at man i Grunden tiltroer Communerne at være istand til alle mulige Kneb og Underfundigheder, naar de enten kunne tjene nogle saa Skillingen, eller de maaftæe endog kunne komme til at vise Drilleri imod en eller anden Autoritet; thi, naar der gives en Regel for, at ikke mere end $\frac{1}{3}$ af Lærerinderne maa ansættes paa høiest Gage, det vil sige, Giftes Einolumenter, saa maa man dog virkelig indrømme, at det er utænkeligt, at man, som den ærede Ordfører omtalte, i en Commune, for at spare 20 à 30 Rdl. paa en Gage, kunde komme til den rene Urimelighed at ville sætte Lærerinder paa alle de høieste Gager, samtidigt med, at man satte Lærerne paa de lavere. Paa samme Tid, som Loven, vi her forhandle, gaar ud fra den Forudsætning, at en Lærerinde, som staaer paa lige Tjenesteforhold og overhovedet er stillet under lige Forhold med en Lærer, kan leve for og bør derfor have en lavere Gage, end en tilsvarende Lærer, mener man alligevel, at Kommunen kunde ville forsvare den Urimelighed at sætte et større Antal af sine Lærerinder paa den høiere Gage, til Afbræk for Lærerne, altsaa for at tjene nogle Skillingen, eller maaftæe af andre ligesaa uheldige Motiver. Dette Forslag er en Mangel paa Tillid til Communalbestyrelserne og Communerne, som synes mig staae i en høist strigende Modsetning til det Ønske, der udtales, og de mange smukke Ord, vi saa ofte høre om, at der bør gives en ubdvidet Myndighed til Communerne. Naar man ikke kan troe Communerne i saa Lidet, som her er Tale om, hvor skal man da kunne stole paa dem i det Store? Det, der her forhandles om, er saa Lidet, er noget saa Ubetydeligt, og den Forudsætning, som stilles, kan ikke indtræffe, uden at en Communalbestyrelse vilde stille sig i Gabet som de urimeligste Menneffer af Verden. Alligevel mener man, at man bør tage For-